

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Fyriræðukvinnan leikaði þú-ra ör: »Tak og halt tina geila-tík, röpti hon og gloymdi heilt at spæla dama. Mær tykti synd í henni. Hígar til hevdí eg altíð hugsað mær hana nokk so un-ga, men alt í einum var hon eld og rukkut, sum eg ongan-tíð hevdí varnast fyrr...»

»Tít mósna sum pappageyk-ar í búrik, helt Harry Frobis-her fyrí. »Er tað ikki best at vit fara í skýli at tjakast líðugt. Skulu vit fara í hellir, er best at fara beinanvegin»

»Óvitar, röpti fyriræðukvinn-an, »har er vegligur stampur av ísfleytum til tann av tykkum, ið fyrstur er í hellini saman við mær.« Ísfleytir eru forkunnugar í frumskógi — ikki hevdí hon klára at hildið lyfti sítt. »Fari so, segid hon og bresti tey, ið næst henni vóru í steyrarnar. Tey tóku til beins niðan gjøgnum líðina, har almikið av leys-um gróti var fyrí. Eyrur ruddi undan teimum, og størri grót leyp aftanfyrí flokkin. Eg hugdi aftur um meg — eg havi sama í mær sum kona Lott.

Gløðandi ripa kom so smeð-in krúpandi ígjøgnum gjáar-botnin — og tað bresti og fisti í. Reyðhanarnir fylgdu skundis-liga gjøgnum vindholið; tynis-runarnar geisadu sum ljóskast-arar, fururnar stóðu sum hugar-bálur. Sjónin var vøkur. Men

ein gerst bilsin, so lítið ein legg-ur í vakrasta útsýni, táid ein hefur í huga, at ein sjálvur glat ast hari.

So kom Marcel skinklandi fram undir líðina á mær — framyvirkogin, so at barnið á rygginum kundi sita betri. Hes-in maður vandaði sær ikki um orð, tá id hann vildi siga nak-að; hann segði tað sum skuldi sigast.

»Mær hóvar betri eitt heilt vanligt bakbeist«, segði hann.

»Hvat meina tygum við?« spurdi eg.

»Allir prestar eru gyklarar. Men okkara her, hann man bera prisin. Hann er erka-biskupur teirra gyklara. Og tað tykist sum hann gyklar av álvara.«

»Eg veit ikki, hvat tað er sum tygum tala um.«

»Tygum hoyrdu, hvat hann segði? At hann væntaði regn. Júst sum sjómaður um-borð í skipi sum hefur 1000 frankar í lummanum, ið sigur við sama rætti, at hann roknar við at hava konufólk sama kvöldi.«

Sammetingin var fúl. »Halt so munn«, segði eg.

»Nú, nú,« segði Marcel og vildi stilla vreiði mína. »Tyg-um mugu ikki misfata meg. Eg havi so virðing fyrí kirkjuní. Hann labbaði avstað sum stór-apa, meðan barnið dandaði

droymandi á ryggi hans. »Hon hefur funnið uppá nøkur mírakul, men hon væntar ikki, at nakar skal trúgva uppá tey nú á dögum. Tað er lagaligt ritual, skriftaðirín er miskunsamur — nakrar fyrisetingar við bót, og so er tað í lagi. Men hasin presturin ger ikki sum fyrisset. Hann er sum sjónleikari, ið heldur, at ein skal trúgva hvørt einasta orð av einum vánalig-um sjónleiki.«

»Og hvat so?«

»Tað er ikki gott hjá hinum sjónleikarunum.«

Eg var illur, mest av tí, at eg hevdí meinslað knúgvarnar so illa. »Tygum eru so burtur av leið,« segði eg, »at tygum skilja ikki eitt einasta petti av tí, at vera ein góður maður. Tað er tað hann trýr uppá, tað góða. Um tygum ongar skógvar áttu, hevdí hann latið seg úr sinum egnu og givið tygum at fara í. Fata tygum meg nú?«

»Ja, hann hevdí gjørt seg sjálfan so sárfottan, at hann ikki kundi gingið, og alt til on-ga nyttu.«

»Eru tygum kristin menni-skja?«

»Sjálvandí.«

»Nær var seinast, tygum vóru í kirkju?«

»Tá id eg var tiggju ára gam-al. Men eg skal eittast at hoyra til kortini.«

»Tygum eru eitt verri landa-stroke,« segði eg argur og tiv-andi. Nú eri eg so við og við komin eftir, hví tygara liv hev-ur verið so út av lagi óryggi-ligt...«

Hann varð so bilsin, at tað var um at hann misti sín líta reiðarmann av rygginum. »Hvat er tað, tygum siga?« spurdi hann.

»Eg havi livað eitt frálíkt live.«

»Tygum, tygum hava verið í fangahúsi...«

»Sjey ferðir.«

»Tygum hava noyðst at sov-ið undir fríum lofti...«

»Sjaldan. Eg havi altíð haft nógmikið at drekka, og ongan-tíð havt trot uppá konufólk at liggja saman við. Eg havi on-gantið arbeitt longri enn eg havi tímt. Eg tað kanska ikki nóg gott?« (Og vilja tygum trúgva tí hann var illur — reiðiliga

illur!) í eggjandi stoltleika helt hann fram: »Eg havi vinir.« Hann hugdi eftir Charlie, ið lættliga og sum einki klintraði uppeftir, og niðureftir móti Harry Frobisher, sum kom hinkandi aftaná í fylgi við Camille. »Salt jarðarinnar«

Hetta dámdi mær lítið at lurta eftir. Eg bara ynskti eftir, at hann skuldi tign. Marcel röpti so skemtandi aftur á Fro-bisher: »Spenn teg út, tað eru bert tiggjutúsund metrar eftir.« So segði hann blidliga við reið-armann sín: »Situr tú væl, mon ami? Tú er so við og við farin at viga so mikið sum gom-ul dýna.«

(Framhald)

góðgæti frá Frants ...
vert at bíta merki í

HEILSÖLA
P/F FRANTS RESTORFF

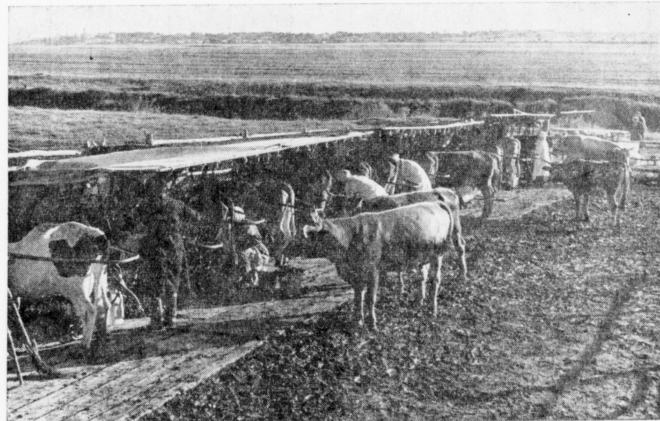
ini reka teir ferskvatnsfiskabruk, sum árliga geva 12.000 tons av fiski. Har tað væl letur seg gera at fíta teir grisar í rugvuis. Í tíðarskeiðinum 1962—1965 fítaðu teir 1.195.000 grisar, sum góvu 101.000 tons av kjóti.

VINNINGUR Í 1965

VAR 900 MILJ. RUBLAR

Í virki sinum arbeiðir andeils-rørslan við egnari peningaorku og læntum peningi. Við árshyrjan var eginpeningurin í alt 6.157,7 milj. rublar, harav 4.990,1 milj. rublar í høvuðsgrunni, 551,1 milj. rublar í andeilsgrunni og 636,5 milj. rublar í sergrunni.

Vinningurin hjá andeilsrørsluni var í 1965 unleið 900 milj. rublar. Nýggi figgjarpolitikkurin vindur meir og meir uppá seg innanfyri stovnar andeilsrørs-lunar. Hígar til eru 228 miðstöðu-samtøkur, 1621 forbrúkarafelag, meira enn 38.000 keypssamtøkur og 6400 vertshús og matahøllir

Frá andeilsbrúkinum »I. MAI«. Mjólkinaskinurnar eru settar upp úti á bonum.

farnar yvir til nýggju skipanina. Úrslitið hevur verið sera gott, tá virkisleidarar og starvsfólk nú ha-va friar hendur at leggja arbeiðið

til rættis, og hevur heitta vakt størri ágrýtni og áhuga fyrí betri figgjargligum úrslitum, Sum úrslit av áhuganum fylti

størri umseting er ein samstundis meira fúsir til at veita kundunum tær bestu vørurnar og hina bestu servisuna.

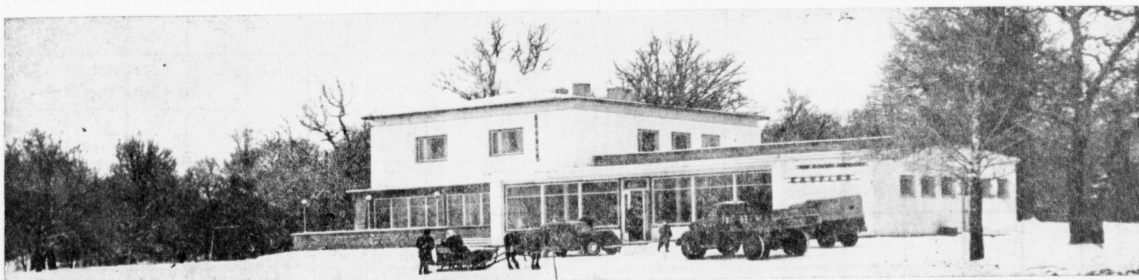
HANDIL VIÐ ÚTLENSKAR ANDEILSFYRITOKUR

Andeilsfyrítøkurnar reka nú mun andi handil við útlandskar andeils-fyrítøkur, og er hesin handil í góð-um vøkstri. Tað er hópur av mong-um vørusløgum, ið nú verður seld-ur uttanlanda, eftirspurningurin er stórur, og vørurnar verða væl be-taltar.

T.d. kann nevast, at fyrí 1 tons av rørhattum fæst sami prisur sum fyrí 90 tons av hveiti, og fyrí 1 tons av kantarellum sami prisur sum fyrí 23 tons av hveiti.

Fyrí á besta hátt at loysa tær miklu uppgávur, andeilsrørslan má taka sær av, er tað neyðugt, at starvsfólkid fær hin besta lærdóm og bestu venjing.

Andeilsrørslan hevur í dag 5 hæg-ri Haskúlar, 219 tekniskar skúlar, 114 faktekniskar skúlar og 1686 virkisskúlar. Hetta komandi 5 ára skeiðið skulu í alt 1.534.000 arbeiðarar og starvsfólk í læra ella í framhaldslæru.

Ein andeishandil, har fólk eisini kunnu stokka inn á gólvíð at keypa sær ein kaffinum.